

שבתתנו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
7:09	8:27	ירושלים
7:25	8:29	בני ברק
7:17	8:31	חיפה
7:22	8:27	באר שבע
8:06	9:18	ניו יורק
8:46	10:31	לונדון

זמן העונג

שמחה הבאה בעבירה

בשבועות אלו, בהם בהרבה משפחות בישראל, חוגגים בלי עין הרע הקמת בתים חדשים בכרם בית ישראל, בשמחה ובגיל, התבקשנו לעזור על נקודה חשובה הנוגעת לשמירת כבודה של השבת.

המדובר בשמחות שבת חתן - שבת "אויפרוף" או שבע ברכות, הנערכות ברוב פאר והדר באולמות שמחה ומקומות אירועים כיאה וכיאות לשמחה גדולה שכזו, החוסכות את מלאכת הכנת השמחה והגשת המנות מבעלי השמחה, היושבים כבני מלכים מסביב לשולחנות ערוכים, ולהם מוגשים המעדנים על ידי פועלים ואנשי עמל.

וכאן עוררו אותנו אנשים המעורים בנושא, כי לעתים רואים ברחובות הסמוכים לאותם מקומות שמחה, או סמוכים לערים החרדיות ששם נערכים אותם אירועים, את הפועלים המגיעים לאותם שמחות, שרבים מהם אינם שומרי שבת לצערינו, מגיעים ברכבים תוך כדי חילול שבת.

ברור שאין הדבר מתאים שאנחנו ניסב לעונג שבת, תוך כדי גרימת חילול שבת לפועלים המסיבים לנו את עונג השבת.

מה נעים ומה נהדר המראה המלכב בכל בתי ישראל, בעת שהאב חוזר עם ילדיו מבית הכנסת, הבית מואר באור יקרות, נרות השבת מפיצים את אורם וזיוו, שולחן השבת עטור במפה צחורה ומסודר לקראת הסעודה המיוחדת, כל בני הבית במנוחה ושלוה פוצחים בזמור כפי הנהוג בכל בית ובית. אפילו המלאכים הרעים משתתקים למראה המיוחד הזה. זהו המראה הבסיסי המלווה כל ילד יהודי בכל בית יהודי.

ישנם אנשים, שבימי שישי הארוכים של הקיץ, מנצלים המה את השעות הארוכות לשהייה במקומות נופש והבראה גופנית, בדברים המתשיים את גופו של האדם, במקום לעסוק במנוחה והבראה נכונה לקראת בואה של השבת. וכך כשמייע סעודת השבת, אותם אלו מפסידים את כל יופי סעודת השבת, את כל היופי של המנוחה והשלוה שבזמירות השבת המתלוות למנות המשביעות והמענגות.

לא דיברנו על האופן הבלתי מתאים שבו שוהים אותם אנשים בשעות המיועדות להכנה לקראת שבת קודש, אנחנו מדברים על ההפסד שמפסידים אותם אנשים בהליכותיהם אלו, שמפסידים את השעות המיוחדות כל כך של סעודת ליל שבת, והם מותשים ועייפים, ואינם פתוחים לקלוט את עונג השבת ואת דברי התורה ודברי התשבחות המושמעים על שולחנה של השבת.

לא חבל?

אורה ומתיקותה של השבת, עד שעונג השבת צריך לבוא אל האדם מעצמו.

*

מנהג קדוש התאזרח מזה מאות שנים, ואולי אף אלפי שנים, בכל בתי ישראל. והוא, שבשעת סעודות השבת, הסעודות המיוחדות כל כך, יושבים ומזמרים זמירות לכבוד השבת ולכבוד הקדוש ברוך הוא. מחברי הפיוטים והזמירות, רובם ככולם הם מגדולי הראשונים, בעלי רוח הקודש. עליהם נוספו גם פיוטים מגדולי הדורות בדורות מאוחרים יותר. מנהג זה אף מובא להלכה בפוסקים בשם הרוקח שהיה מגדולי בעלי התוספות, שהזכיר את המנהג לשבת ולזמר זמירות ושבח לקדוש ברוך הוא בעת סעודות השבת.

למנהג זה יש מקורות בדברי המדרש, שבשעת סעודות השבת נהגו בני ישראל לזמר ולשבח את שמו של הקדוש ברוך הוא. אף בגמרא במסכת מגילה (יב, ב) מבואר, כי בעת סעודות השבת, יושבים בני ישראל ומדברים בדברי תורה ובדברי תשבחות. גם הזוהר הקדוש מאריך ומרחיב על הצורך לשורר ולזמר דברי שירות ותשבחות בעת סעודות השבת.

וכל זה משום העובדה, כי סעודות השבת אינן ארוחות גורמה גרידא המיועדות להשביע את רעבונו ולהמתיק את כרסו בכל מיני סוגי מעדנים ומאכלים כיד ה' הטובה על עקרת הבית. לא זה העיקר, העיקר הוא להרגיש את עונג השבת ואת נועם זיוו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שקרא את שמו על יום קדוש זה.

אחד מהזמנים המיוחדים בשבת קודש, הם זמני סעודות השבת, ששורשם הוא מן התורה, כפי שדרשו חז"ל מהכתובים על החיוב לאכול שלש סעודות בכל שבת ושבת. ואמרו חכמינו, שצריכים לתקן תבשילים מיוחדים לשבת שמנים ומעודנים, שבכך מתקיים החובה לענג את השבת.

בשבת אין זה בושא לדבר על ברבורים ודגים, על כל מיני מטעמים, על בשר ויון, כפי שמשוררים אנו בזמירות השבת. וכל זאת למה? כי הקדוש ברוך הוא הפין שהאדם יתענג ביום הקודש - יום השבת, ולכן ציווה על הדברים האהובים והערבים על הבריות, שבהם יתענגו בני האדם ביום השבת, וזה יביא אותם לכך שהנפש תתרומם מקדושת היום מתוך רוב העונג שבו.

עונג השבת אינו דבר שמוזכר בתורה בפירוש, ולראשונה מוזכר הוא רק בדברי הנביא, אך חז"ל הקדושים מעידים על גדול החשיבות של עונג השבת, עד כדי הבטחות מפליגות על המענג את השבת שניצול מכל מיני פורענויות וגזרות רעות. אם כה גדולה היא מעלת המענג את השבת, מתעוררת איפוא השאלה, מדוע אין זה מוזכר כלל בתורה? מסביר על כך רבי חיים מטשערנוויץ בספרו הגדול 'סידורו של שבת', שענין עונג שבת הוא דבר הצריך לבוא מעצמו על נפש האדם, כיון שיום זה הוא יום שמחה וחדוה לפני הבורא יתברך, ואור שמחת השבת מופיע ומאיר בכל העולמות, וכל יהודי ויהודי שנשמתו חצובה מהמקומות המקודשים ביותר, צריך מעצמו להרגיש בנשמתו את

לשון חכמים

יום השביעי שבת היה שישראל אוכלין ושותין מתחילין בדברי תורה ובדברי תשבחות.

מגילה יב, ב

ויברך אלקים את יום השביעי וכו' מכלל שבירך את השבת באור, ומצוה שישב וירנן שבחות, שנאמר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליון, ויש לשמוח בשבת בפקודי ה' ישרים משמחי לב.

ספר חסידים אות רעא

כשישראל אוכלים ושותים ומברכין ומשבחין ומקלסין להקב"ה מקשיב לקולם ומתרצה.

שיר השירים רבה פרשה ח

פניני הלכה

שאלה: אני רגיל להתפלל תפילת ערבית בזמנה גם בשבתות הקיץ שבהם כניסת השבת הוא בזמן מאוחר, כפי שכן נהוג ברוב הקהלות בארץ ישראל. בתוקף תפקידי הגעתי למקום באירופה, שם גיליתי כי המנין המרכזי במקום, מתפלל תפילת ערבית בשעה מוקדמת מבעוד יום, והנני כאורח שוהה בקהלה זו. האם חובה עלי לקבל שבת בשעה מוקדמת זו?

תשובה: אם ברצון האורח להצטרף לתפילה שבמנין המרכזי, הרי שבתפילת ערבית שיתפלל במקום יחול עליו קדושת השבת בכל מקרה, לכל פרטיה ודיניה. גם אם האורח מתכנן להתפלל במנין אחר, שם מתפללים בשעה מאוחרת יותר, אם רוב בני אותה עיר מתפללים במנין המרכזי המתפלל בשעה מוקדמת, הרי שגם האורח נגרר אחר רוב בני העיר. אך אם המנין השני המתפלל בשעה מאוחרת, הוא של בני קהלה שונה, ובדעת האורח להתפלל כל השבת במנין של אותה קהלה, הרי שאין הוא נגרר אחר בני הקהלה שמקבלים את השבת בשעה מוקדמת.

מקורות: שולחן ערוך רסג, יבומחצית השקל שם, כד; משנה ברורה שם, נא; שולחן ערוך הרב שם, יט; ערוך השולחן שם סעיף כב - כג; שו"ת מנחת יצחק א, כד.

אמרת השבת

בתפילה של שבת ראש חודש מתפללים אנו: אתה יצרת עולמך מקדם כלית מלאכתך ביום השביעי. וצריך להבין, מה באים לומר בכך שאדון העולם יצר את עולמו מקדם?

וביאר בשו"ת תשורת ש"י (ליקוטים בסוף הספר) את הדברים, על פי מה שכתב האור החיים בפרשת בראשית לבאר את דברי חז"ל שכל המקדש שבת ואומר ויכולו, כאילו נעשה שותף לקדוש ברוך הוא במעשה בראשית, כי הקדוש ברוך הוא מלכתחילה ברא את העולם לשישה ימים, ורק על ידי שיש מי ששומר את השבת, יש קיום לעולם לעוד ששה ימים לאחר מכן.

והנה בגמרא (חולין קלה, א) מתבאר, שבכל מקום שנאמר לשון "ארצך" או "צאנך" בלשון יחיד, הכוונה למעט שותפות.

וזהו כוונת התפילה, "אתה יצרת עולמך מקדם", כשהקדוש ברוך הוא יצר את העולם בהתחלה, היה זה עולם שלו ללא שותפות, אבל לאחר מכן "כלית מלאכתך ביום השביעי" שעל ידי היום השביעי שאדם הראשון שמר על השבת, נעשה כלי לעולם, ומעתה העולם הוא בשותפות עם שומרי השבת, שהם נותנים חיות וקיום לעולם.

פרשת השבת

וּתְפַתַּח הָאָרֶץ אֶת פִּיהָ וַתִּבְלַע אֶת־הָאֵשׁ וְאֶת בְּתִיקֶיהָ וְאֶת כָּל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר לִקְרָח וְאֶת כָּל הַרְבִּיבוֹשׁ:

(ש"ו, לב)

עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות ואלו הן פי הארץ וכו'.

אבות ה, טז

בספר אבות על בניס כתב לבאר למה נברא פי הארץ כדי לבלוע את קורח וכל עדתו דווקא בערב שבת בין השמשות, על פי מה שכתב רבי חיים פלאגי בכף החיים (סימן כ"ז אות ל"ה) בשם החיד"א, שבזמן עלות המנחה בערב שבת קודש, הוא עת המסוגל למחלוקת בין איש לאשתו ובין המשרתים, והרבה טורח הסטרא אחרא לחרחר ריב באותו זמן. והוסיף רבי חיים פלאגי שראה בעיניו, שבכל בית שהיה בו המחלוקת בערב שבת לעת ערב, או בליל שבת, היה בדוק ומנוסה כי לא יצאו נקיים באותו שבוע באיזה מקרה רע.

ומעתה מובן טוב הטעם שבערב שבת בין השמשות נברא פי הארץ שבלעה את קורח ואת כל אשר לו בעוון השנאת חנם והמחלוקת בערב שבת בין השמשות, כדי שישמע חכם ויוסף לקח להזהר באותו זמן לא לעשות מחלוקת ומריבות בתוך הבית.

עוד הוסיף לבאר, על פי מה שכתבו הקדמונים בביאור הכתוב 'לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת', כי הכוונה לאש המחלוקת, לפי שבשבת המחלוקת מוגנה ביותר, שזה היפך ממטרת השבת שכל בני ישראל באחדות גמורה. וכפי המבואר בזוהר הקדוש בתחילת הפרשה, שקורח בעל המחלוקת, חלק על השבת ששמה שלום.

לפיכך נברא בערב שבת בין השמשות פי הארץ שבלעה את קורח ועדתו על המחלוקת שעשו, כדי להזהיר את ישראל במיוחד מלעשות מחלוקת ביום השבת.

מעשה לשבת

משמירת שבת לא מפסידים

של הפריץ לפני פתח ביתו של משה היהודי, והפריץ בכבודו ובעצמו נכנס אל הבית כשהוא מלווה בעוזריו ובשומרי.

למרבה הפלא היו פניו מחייכות, והוא חיבק את משה היהודי בחום תוך שהוא מושיט לו צרור מלא זהובים, ואומר לו: "קח! זה חלקך מזכיותי בהתערבות בזכותך!"

למראה פניו המשתאות של משה, התיישב הפריץ וסיפר: "אתמול בבקר הגיעו חלק מהאורחים - ידידי הפריצים - האמורים להשתתף במסיבה. ישבנו יחד ושוחחנו, והנה כרגיל עלה נושא היהודים לדיון. "הם גנבים" פלט האחד. "כולם נוכלים מוצצי דם!" הוסיף אחר. "אין בהם נאמנות לאף-אדם ולשום ערך" תרם גם השלישי את חלקו, כשכולם מהנהנים בראשיהם בהסכמה. ואני, שמכיר אותך, ידידי משה, העזתי לחלוק על כולם ואמרתי: "דווקא היהודי שלי, אדם אמין וישר דרך. הוא נאמן לערכים הנפלאים שלו ולדתו היהודית ושום דבר לא יזיז אותו מנאמנותו".

"הם פריצו בצחוק, לגלגו על תמימותי והתווכחו, אך אני עמדתי על שלי. עד שבסופו של דבר הוחלט להעמידך במבחן, ואנו התערבנו בינינו על סכום כסף עצום. האם תבגוד בדתך עבור רווח כספי, או שמא אכן נאמן אתה לערכיך ולעקרונותיך. שלחנו אליך את מנהל האחוזה, ואת המשך אתה כבר יודע.

"בזכות נאמנותך למצוות דתך זכית בהתערבות! הנני גאה ושמח בקשר שיש לי איתך. הנה חלקך מזכיותי בהתערבות" סיים הפריץ את דבריו הנרגשים.

עם צאת הפריץ פנה משה לרעייתו בפנים מאירות ואמר בחיוך עדין: "הרואה את? משמירת שבת לא מפסידים!"

ביקש, הוא יתק אתך כל קשר, והוא יגרום שגם חבריו ינהגו כמוהו!"

ומשה היהודי בשלו: "אמור לפריץ שהקשר אתו חשוב לי מאוד. אך הקשר עם בוראי שכל פרנסתי וחיי בידו, חשובים לי יותר. לא אבגוד במצוות דתנו". מנהל האחוזה לא ויתר, וניסה לשדל את היהודי בפיתויים ובאימונים שונים לעיני אשתו וילדיו. אשתו שלא הייתה חזקה כמוהו, קראה לו לחדר צדדי וניסתה לשכנעו שמדובר במקרה חריג ויצא דופן, ואולי אפשר להתפשר באופן שהתשלום יתבצע לאחר השבת. אך משה מאמץ לשמוע. "כל זה עצת היצר" - הוא אמר - "אין שום היתר בהלכה לעשות זאת, והפרנסה בידיו של הקדוש ברוך הוא".

איוואן מפציר לוחץ ומאיים, ומשה בשלו חוזר שוב ושוב על דבריו: "לא אוותר על נאמנותי לבוראי ודתו עבור כל הון שבעולם". עד שמנהל האחוזה התייאש ויצא כשהוא מאוכזב.

למחרת, בשעת הצהריים, עצרה כרכרתו המהודרת

סוחר שטיחים ישר דרך וירא אלוקים היה משה, אשר למזלו כי רב התגורר באחותו של פריץ טוב לב שאהב מאוד את הסוחר היהודי, והיה מוקירו על ישרותו ונאמנותו. כך חלפו השנים בטוב ובנעימים ומסחרו של היהודי פרח ושגשג. הפריץ היה מתגאה תמיד בפני ידידו וחבריו ביהודי "שלו", אשר כל משאו ומתנו בנאמנות שאי אפשר למצוא כמותה. כתוצאה מכך שמו הטוב של הסוחר היהודי נישא למרחקים, ומעגל הקונים הלך והתרחב.

והנה, בבוקר יום שבת אחד, כאשר גביע הקידוש כבר היה בידו של משה מיודענו, וכל בני ביתו יושבים במקומותיהם סביב השולחן, נשמעו דפיקות רמות בדלת: 'פיתחו את הדלת! כאן איוואן, מנהל האחוזה של הפריץ!', הדלת נפתחה ואיוואן נכנס ופנה אל בעל-הבית: "כידוע לך, מושקה, בערב מתקיימת מסיבה בארמון הפריץ בהשתתפות כל פריצי הסביבה. ברגע האחרון החליט הפריץ להחליף את כל שטיחי האולם הענק של הארמון, והוא מבקש שתבוא בדחיפות עם דוגמאות של שטיחים שונים, והוא ירכוש את אשר יראה לו ביותר. מדובר בעסקה הגדולה ביותר שעשית בחיך!", סיים מנהל האחוזה בקריצת עין שובבה.

אך משה היהודי, בשלווה ובמאור פנים השיב לאיוואן: "אמור לאדוני הפריץ כי מאד אשמח לעמוד תמיד לשירותו. אך כידוע לו היום הוא יום שבת קדשינו, ועלינו לשבות ממלאכה ביום קדוש זה".

מנהל האחוזה הנדהם יצא למסור לפריץ את תשובתו של היהודי, ומשה פתח בברכת הקידוש כאילו לא אירע דבר. בשעת הסעודה שוב נשמעו הדפיקות המוכרות. איוואן נכנס בפנים זועפות ואמר כי הפריץ כועס מאוד. "הוא אמר שאם לא תביא כעת את אשר

דבריהם הם זכרונם

רבינו פנחס הלוי הורוויץ זצוק"ל בעל הפלאה - ד' תמוז תקס"ה

במשך שלושים ושלוש שנה, כיהן רבינו הפלאה, כרבה של העיר הגדולה לאלוקים, היא העיר פרנקפורט היושבת על נהר מיין שבארץ אשכנז. שם הרביץ תורה להמוני תלמידיו, ביניהם כאלו שהתפרסמו לגאוני ישראל, כשהבולט שבהם הוא בעל החתם סופר יליד פרנקפורט.

שלושים שנה לאחר פטירתו, בשנת תקפ"ה, יצא לאור ספרו על התורה שנקרא בשם "פנים יפות", על ידי רבי אפרים זלמן מרגליות מגדולי אותו דור, ומאותו יום ואילך, לא זו ספר זה משולחנם של ישראל.

בספר זה בפרשת בראשית, מביא בעל הפלאה את המדרש ילקוט על הכתוב 'ויהי ערב ויהי בוקר יום השישי', "זו שעה שמוסיפים מחול על הקודש ובה נגמרה מלאכת העולם, על כן כתוב 'השישי', עד כאן מונין לברייתו של עולם, מכאן ואילך מונין מנין אחר". וביאר הפנים יפות, שסובר מדרש זה, שהקדוש ברוך הוא עצמו גם הוסיף מהחול על הקודש, ולקח מיום שישי והוסיף אותה על יום השבת, וכיון שבאותה שעה היתה מנוחה, נמצא שהמנוחה היא היתה מלאכת הגמר של העולם.

הוסיף הפנים יפות וביאר, שזהו מה שאמרו חז"ל "כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו, כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית", וזאת משום שמתפלל בערב שבת ומוסיף מהחול על הקודש, הרי הוא נעשה שותף להקדוש ברוך הוא שגמר את מלאכת יום שישי במנוחה.

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים!

שְׁבֻעַ שְׁעֵבֶר סְקָרְנוּ בְּאֶפֶן קְלָלִי אֶת "י"א מְלָאכּוֹת הַפֶּת", שֶׁהֵם "אֲבוֹת מְלָאכּוֹת" שֶׁנַּעֲשׂוֹת בְּדֶרֶךְ לְאַפְיֵת פֶּת.

הַשְּׁבֻעַ נִסְפָּר לָכֵם סְפֹר סְבִיב "תּוֹלְדָה" שֶׁל מְלָאכָה אַחַת מְאוֹתָם מְלָאכּוֹת:

הִיא זֶה לִפְנֵי פְּשָׁעִים שְׁנָה, הָעִיר בְּגֵי בְּרַק הִיָּתָה עֲדִין עֲנִיָּה קִטְנָה, וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעֻט. הִיא הִיָּתָה יוֹתֵר כְּפָר מְאֹד עִיר, וְהָיוּ בָּהּ גַּם עוֹבְדֵי אֱדֻמָּה וּבְעָלֵי רִפְתוֹת.

יוֹם אֶחָד נוֹדַע לְחֻזוֹן אִישׁ הַקְּדוֹשׁ, פְּאָרָה וּמְשׁוֹשָׁה שֶׁל הָעִיר, כִּי בָּעִיר הַזֶּה, שֶׁהִתְבַּרְּכוּ בָּהּ יְהוּדִים יְקָרִים מְפֹלְיִן, שֶׁעָלוּ לְאֶרֶץ הַקְּדוֹשׁ בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ כְּדֵי לְהִתְעַלֵּוֹת בְּקִדְשָׁהּ, יֵשׁ פְּאֹלוֹ שְׂאִין עוֹמְדִים בְּנִסְיוֹן, וְחוֹלְבִים אֶת פְּרוֹתֵיהֶם בְּעֲצוּמָה שֶׁל הַשַּׁבָּת.

הַתְּחַלְחַל הַחֻזוֹן אִישׁ, יְהוּדִים עוֹבְרִים בְּאֶסּוֹר חֲלוּל שַׁבָּת!

וּמָה הָאֶסּוֹר לְחֹלֵב אֶת הַפָּרָה?

תּוֹלְדָה שֶׁל מְלָאכָת דָּשׁ!

כִּי מָהִי מְלָאכָת דָּשׁ? עַל יְדֵי הַדִּישָׁה שְׂדֵשִׁים אֶת הַגְּבֻעוּלִים, מִתְּפָרְקִים הַגְּרָעִינִים מִהַפְּסָלֶת שֶׁבָּהּ הֵם נִמְצָאִים. וְכֵן גַּם בְּחֵלְבָהּ, מִתְּפָרְקִים אֶת הַחֹלֵב הַקְּנִיָּים בְּתוֹךְ הַבְּהֵמָה וּמְפָרְיָדִים אוֹתָם.

צִעַר רַב הִצְטַעַר עַל כֵּן הַחֻזוֹן אִישׁ, וְכָתַב מוֹדְעָה נִרְגָּשָׁת, אוֹתָהּ פָּרַסְם בְּבִתֵּי הַנְּסִיזִית שֶׁל בְּגֵי בְּרַק, וּבָהּ כָּתַב תּוֹכְחָה גְּלוּיָה לְאֶחָיו שׁוֹמְרֵי הַתּוֹרָה וְהַמְצָאוֹת בְּעָלֵי מִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ, שֶׁכָּל הָעוֹלָם מִסְתַּבֵּל עֲלֵיהֶם, שְׂלֵא וּיְשָׁלוּ בְּעֵבֶרָה נוֹרָאָה כִּזֹּו. אִף כָּתַב לָהֶם כְּמָה עֲצוֹת כִּיצַד נִתֵּן בָּן לְחֹלֵב אֶת הַפְּרוֹת בַּשַּׁבָּת מְבַלֵּי לְעֵבֶר עַל אֶסּוֹר חֲלוּל שַׁבָּת, תּוֹךְ כְּדֵי שֶׁהוּא מְעוֹדֵד וּמְדַרְבֵּן אוֹתָם שֶׁיִּכְבְּדוּ אֶת הַשַּׁבָּת וְיִשְׁמְרוּ עָלֶיהָ מְכֹל מִשְׁמֹר, וְהָיָא זֶה שֶׁתִּשְׁמֹר עֲלֵיהֶם מְכֹל צָרָה וְצוֹקָה.

וְאָבֹן, פּוֹעֲלֵי בְּגֵי בְּרַק, נִשְׁמְעוּ לְקִרְיָתוֹ הַנִּרְגָּשָׁת שֶׁל הַחֻזוֹן אִישׁ, וְהַשַּׁבָּת שֶׁבָּהּ לְהִשְׁמֹר בְּעִיר בְּגֵי בְּרַק לְהַכְפָּאֶרְתָּ.

שַׁבָּת שְׁלוֹם

משל ונמשל

שאל הכוזרי את רבי יהודה הלוי, איך אנו אומרים שבשבת יש אצלנו השראת השכינה? היתכן שעל ידי אכילה ושתייה ושאר תענוגים שאנו עושים בשבת על ידי זה יש השראת השכינה? היה ראוי שהקדוש ברוך הוא ישרה את שכינתו על אלו שמתנזרים מכל תענוגות העולם הזה!

והשיבו דרך משל:

מלך אחד רצה פעם להתארח בעיר אחת, והיו שם שרים רבים ונכבדים, וכאשר שמעו את הדבר, כל אחד רצה שהמלך ישהה אצלו, והלך כל אחד וקישט את ביתו ברוב עשרו כפי יכולתו ובכל כחו, וחשב שעל ידי כך ייטב בעיני המלך להתארח אצלו, וכך כל אחד השתדל לעשות יותר מחבירו, ופיזר את כל הונו לייפות את ביתו, כי לא נחשב לו כל הון נגד זה שהמלך ילון אצלו. אך המלך שלח פקודה לאותה עיר, לאיש אחד שאינו עשיר כלל, שהוא יתקן את ביתו כפי יכולתו לאנשים פשוטים, ויתאכסן אצלו. כששאלו את המלך מה ראה להניח את בתי כל השרים שקישטו את ביתם ופיזרו את כל הונם עבור כך, והתאכסן בבית הפשוט והריק מכל עושר, השיב המלך, כי אלו השרים שקישטו את ביתם, אמר כל אחד מהם לעצמו, כי ראוי שהמלך יתאכסן אצלו מחמת שייפה את ביתו, ונמצא שנותנים גבול וקצבה לכבודו של המלך, ואילו היו נמצאים פעם בבית המלך היו מבינים כי אין גבול לגדלותו, וכל מה שהם הכינו לא נחשב לכלום לעומת כבודו של המלך. לכן בחר הוא באיש הפשוט, שמבין כי הוא לא נבחר מחמת שהוא ראוי לכך, אלא רק מחמת שעשה את כל שהצטווה.

הנמשל: הקדוש ברוך הוא שמושב יקרו וכסא כבודו בשמים ממועל חפץ להשרות את שכינתו על בני אדם, אך אין הדבר תלוי בכך שהאדם יכין את שכלו וחכמתו להשראת השכינה, שכמה שהוא יעשה הרי לא תהיה לו השגה אפסית באלוקות, כי תכלית הידיעה שלא נדע. רק אצל בני ישראל, העושים ככל שביכלתם במערכות הגוף לכבד את יום השבת ולהתענג בה, על זה משרה הקדוש ברוך הוא את שכינתו וכבודו.

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון

תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של

הילד משה יעקב בן יונה

בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

גדולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות,

פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com